

„Já... myslela jsem si, že tu budeš. Nevěděla jsem, kde jinde tě hledat.“

V té tmě úplně zářil, osvětloval ho nějaký neznámý zdroj. V obličejí mu probleskl znepokojený výraz.

„Proč jsi prostě nepřišla za mnou na pokoj? Bydlím támhle...“ Ukázal na kolej MacCleary, ale rychle ruku stáhl a na okamžik vypadal zmateně.

Srdce mi začalo bít ještě rychleji. Napadla mě hrozná myšlenka. „Evane... copak nevíš, co se stalo?“

Zamračil se a otevřel pusku, že mi odpoví, ale zasekl se jako obraz ve starém filmu. Zmizel a najednou se objevil o kousek dál s rukama v kapsách. „Opravdu bys tu neměla být. Je pozdě a zítra máme školu,“ řekl.

„Ne, Evane, nemáme,“ řekla jsem pomalu. „Já mám zítra školu.“

Divně se na mě podíval, jako bych mluvila cizí řečí, a zase zmizel. Pak se znovu objevil na druhé straně uličky opřený o zeď.

„Jak ti dopadla ta práce?“ zeptal se téměř zoufale. Obrys jeho postavy se chvěl jako svíčka, která dohořívá a prohrává svůj boj s tmou.

„Já...“ Vůbec jsem na tohle nebyla připravená. Nevěděl to. Nevěděl to a já jsem nechtěla být ta, která mu to musí říct.

Těžce jsem polkla. „Dostala jsem béčko.“

Usmál se. „To na flákače není špatné!“

„Jo, asi jo.“ Snažila jsem se na něj taky usmát, ale nešlo mi to. „A co ty?“

„Taky jsem dostal béčko. Nebyla to moje nejlepší práce, ale jsem spokojený. Na příští eseji musím začít dělat dřív, protože mámě se těžko vysvětluje všechno, co není za A.“

„Je docela přísná, ne?“

„Řekněme, že vánoční prázdniny nebudou moc pěkné,“ odvětil.

Obrys jeho postavy teď vypadal plnější a jasnější. Když jsem předstírala, že je pořád naživu, tak bylo pravděpodobnější, že asi zůstane a bude si se mnou povídat. Jak jsem ale měla zjistit, kdo je Hanna, když jsme v rozhovoru pokračovali, jako by nebyl duch? Rozhodla jsem se něco vyzkoušet.

„Musím si na něco postěžovat.“

Vyvalil oči. „Mám malér?“

„Ano, máš.“ Studenou rukou jsem sáhla do tašky, vylovila jsem výtisk Hamleta a zamávala mu s ním před obličejem. „Řekls, že jsi mi sem napsal telefonní číslo, ale já jsem ho ne našla. Nedivíš se, že jsem ti nevolala?“

Zíral na výtisk Hamleta, jako by se snažil vzpomenout, kde už ho předtím viděl. „Já...“

„Říkal jsi, že jsi ho napsal na svou oblíbenou stránku, ale prohledala jsem tu knížku od začátku až do konce a našla jsem jen tohle.“ Nemotorně jsem ukázala na vzkaz, který mi nechal, a podržela jsem knížku tak, aby si ho mohl přečíst.

Jen na něj zíral, oněmělý úžasem.

„Kdo je Hanna?“ zeptala jsem se.

Obrys jeho postavy se zase začal chvět, jako by se měl za chvíli vypařit. Zkusila jsem to znovu.

„Kdo je Hanna, Evane? Kdo je to a jak ti může pomoci?“

Začal se pomalu vytrácet do tmy a zoufale kroutil hlavou. „Já... já nemůžu... nechci...“

„Evane, prosím! Jak ti můžu pomoci, když nevím, kdo to je?“

Jeho postava ztmavla. „Přestaň! Přestaň, Jess!“

„Prosím, Evane! Copak nevíš, co se ti stalo?“ Do očí se mi vedraly slzy a jeho mizející postavu jsem viděla ještě hůř. Rychle jsem si je utřela.